

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การจัดการศึกษา เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของสังคม ถ้าสังคมใดขาดการศึกษา สังคมนั้นก็จะยังแต่ความล้าหลัง แต่ถ้าวสังคมใดมีการจัดการศึกษาดี สังคมนั้นก็จะมี ความเจริญก้าวหน้า เพราะการศึกษามีส่วนให้การพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง จะเห็นได้จากกำลังคนที่เรานำมาใช้ในการพัฒนาประเทศนั้น ย่อมเป็นผลผลิตของการศึกษา ถ้าการศึกษาผลิตคนที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว การพัฒนา ประเทศก็จะเป็นผลดีและเสถียรภาพของประเทศก็ย่อมมั่นคงตามไปด้วย ดังนั้น การให้ การศึกษาแก่พลเมืองจึง เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกประเทศต้องคำนึงถึง สังคม สมัยใหม่จึงถือว่าการศึกษา เป็นกุญแจดอกสำคัญในการ เปิดประตูไปสู่การพัฒนาสังคม¹ อันหมายถึง การปรับปรุงภาวะความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น โดยมีการปรับปรุงพัฒนาทางด้าน การศึกษา การสาธารณสุข การสาธารณูปการ และการให้สวัสดิการสังคม นอกจากนี้ยัง รวมถึงการปรับปรุงและ เสริมสร้างที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม ตลอดจนการประกอชอาชีพ ของประชาชนให้ดีขึ้น

ด้วยเหตุนี้การศึกษาจึง เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้น รัฐบาล

¹ สิทธิชัย ชากานิติ, การศึกษากับสังคม (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ที่ระพพัฒนา, 2524), หน้า 100.

ทุกสมัยจึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาของประเทศมาโดยตลอดและถือเป็นภารกิจอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในกิจการของรัฐ โดยรัฐได้จัดเงินงบประมาณเพื่อการศึกษาแต่ละปีเป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากรัฐต้องเร่งรัดพัฒนาในทุก ๆ ด้าน พร้อม ๆ กัน อีกทั้งประชากรของประเทศได้มีอัตราการเพิ่มสูงขึ้นต่อเนื่องกันมานาน จึงไม่เอื้ออำนวยให้รัฐพัฒนาการศึกษาได้อย่างทั่วถึงและทันต่อกาลเวลา เพื่อเกื้อหนุนการพัฒนาอื่น ๆ ไปด้วยเต็มที่ ดังนั้น รัฐจึงจำเป็นต้องระดมสรรพกำลัง เพื่อการศึกษาจากเอกชนมาช่วยจัดการศึกษากว้างขวางนี้ เอกชนจึงมีบทบาทในการแบ่งเบาภาระการจัดการศึกษาของชาติ และมีความสำคัญเพิ่มขึ้นตามลำดับ¹ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านาวิชาชีวศึกษาอันเน้นการอาชีพของพลเมือง ซึ่งหากประเทศสามารถมีพลเมืองซึ่งประกอบอาชีพของตนเองให้เจริญรุ่งเรืองได้มากเพียงพอแล้ว ก็เท่ากับว่า ประเทศนั้นมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจมั่นคง การให้การศึกษที่สำคัญแก่ประชาชนจึงเป็นการให้การศึกษาค่านาวิชาที่ตนเอง² ดังจะเห็นได้จากนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ที่ว่า

รัฐพึงสนับสนุนการอาชีวศึกษาอย่างกว้างขวางให้สอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในรูปแบบที่จัดให้ผสมผสานเข้าไว้ในการศึกษาทุกระดับ และที่จัดเป็นเอกเทศตามความจำเป็น และรัฐพึงเปิดโอกาสให้เอกชนที่มีความสามารถและมีคุณสมบัติเหมาะสม

¹ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, การศึกษาเอกชน : นโยบายที่ต้องขบพวน โครงการติดตามผลการช่วยเหลือออกทุนโรงเรียนราษฎร์ (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2524.) หน้า 139.

² ชนุ แสงศักดิ์, "การวางแผนการศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจ "ศูนย์ศึกษา" (พฤษภาคม 2507) : หน้า 21.

ตามเจตจำนงที่จะจัดการศึกษา เพื่อประโยชน์ส่วนรวมจัดการศึกษาได้ โดยให้อยู่ภายใต้
การควบคุมของรัฐ¹ ในทางปฏิบัติรัฐบาลได้กำหนดนโยบายการศึกษาให้เป็นไปตามหลักการ
ดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้จากแถลงนโยบายทางการศึกษาของ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์
ซึ่งแถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2523 มีหลักการสอดคล้องกับ
แผนการศึกษาชาติดังกล่าวว่า

รัฐมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาการศึกษาให้เป็นรากฐานการปกครองของประเทศไทย
ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข การประกอบอาชีพ การพัฒนาแบบ
การให้เยาวชนไทยเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยความรู้ ความคิด มีคุณธรรม จริยธรรมและพลานามัย
สมบูรณ์ โดยจะดำเนินการดังต่อไปนี้

จะมอบอำนาจการจัดการศึกษาสู่ระดับปฏิบัติให้มากที่สุดและจะเป็นโอกาสให้
ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและเสนอแนะความต้องการในด้านการจัดการศึกษาให้สอดคล้อง
กับสภาพที่เป็นจริง สามารถสนองตอบความต้องการของประชาชน ส่งเสริมการประกอบ
อาชีพของชุมชนและท้องถิ่น

เพื่อแก้ปัญหาสำคัญทางด้านการศึกษา ของประเทศที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน
จะเร่งดำเนินการดังต่อไปนี้

การอาชีวศึกษาจะพัฒนารูปแบบและจัดระบบการประสานงานของสถาบันอาชีวศึกษา
ต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนให้สอดคล้องกับความต้องการ ทั้งของรัฐบาลและเอกชน²,

¹ สิทธิชัย ชาคานิกิ, การศึกษากับสังคม, หน้า 187.

² สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, นโยบายทางการศึกษาของ
43 รัฐบาล ศึกษาพิเศษ, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ เอส.เอ็ม.เอ็ม, 2524), หน้า 99.

จากนโยบายข้างต้นทำให้การจัดการศึกษาค้นคว้าศึกษาของภาคเอกชนขยายตัวไปอย่างรวดเร็ว จำนวนนักเรียนก็เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาทางการศึกษาได้ ทั้งนี้ จะเห็นได้จากข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการเพิ่มจำนวนโรงเรียน ครู และนักเรียนของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา

ปีการศึกษา	โรงเรียน	ร้อยละที่เพิ่ม	นักเรียน	ร้อยละที่เพิ่ม	ครู
พ.ศ. 2522	162	11.80	137,200	12.28	5,082 ¹
พ.ศ. 2523	181	11.72	156,498	12.28	5,712 ²
พ.ศ. 2524	260	30.38	239,731	34.75	8,336 ³

จากการขยายตัวดังกล่าว จำนวนนักเรียนในระดับนี้จึงเป็นส่วนภาครัฐบาล และเอกชนเป็น 47: 53 ทั้งที่แต่เดิมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 4

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สถิติการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สินทวี, 2523), หน้า 15.

² กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สถิติการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2523 (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2524), หน้า 18.

³ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานปลัดกระทรวง, กองแผนงาน, งานข้อมูลและสถิติทางการศึกษา, "ข้อมูลเบื้องต้นทางการศึกษา" อัดสำเนา.

(2520 – 2524)¹ ได้กำหนดว่า กำหนดให้การอาชีวศึกษาเพิ่มร้อยละ 8 ต่อปี ในมัธยมสายอาชีพ ซึ่งตามความเป็นจริงนั้น การอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือสายประกาศนียบัตรวิชาชีพในปัจจุบันนั้น เพิ่มขึ้นร้อยละ 30.38 ต่อปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วย่อมก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการศึกษาในระดับนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาระดับนี้ จึงหาทางแก้ไข ปรับปรุงการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามรายละเอียดในนโยบายของการจัดการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาในระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525–2529) ได้กำหนดวัตถุประสงค์และนโยบายดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. ควบคุมและส่งเสริมการจัดการศึกษาในภาคการศึกษา เอกชนให้เหมาะสมกับนโยบายของรัฐ
2. ส่งเสริมอาชีพครูในภาคการศึกษา เอกชนให้มั่นคงและเป็นธรรม
3. เร่งรัดพัฒนาการศึกษาในภาคการศึกษา เอกชนให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ
4. ส่งเสริมความเสมอภาคทางการศึกษาและแก้ปัญหาความไม่เป็นธรรมในสังคม

นโยบายส่วนรวม

1. ปรับปรุงส่งเสริมหน่วยงานบริหารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เอกชนให้มี

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานปลัดกระทรวง, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 (2520 – 2524) เฉพาะที่เกี่ยวกับการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, 2519), หน้า 32.

ประสิทธิภาพและบังเกิดประสิทธิผล

2. ควบคุมภาคการศึกษาเอกชน ให้ดำเนินกิจการถูกต้องตามกฎหมายนโยบายการศึกษาและความมั่นคงของรัฐ

3. ส่งเสริมการบริหารภาคการศึกษาเอกชนให้มีความมั่นคงและคล่องตัว

4. สนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอนุบาล อาชีวศึกษาและการศึกษานอกโรงเรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

5. ควบคุมและส่งเสริมการจัดสวัสดิภาพและสวัสดิการของครู

6. ส่งเสริมวิทยฐานะของครู

7. ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

8. ปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาเอกชนทุกระดับ ทุกประเภทให้ดีขึ้นและควบคุมให้มีมาตรฐานไม่ต่ำกว่า เกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด

9. ให้การส่งเสริมและอุดหนุนสถานศึกษาเอกชน โดยเน้นทางค้ำนิชาการให้มากขึ้น

10. สนับสนุนให้สถานศึกษาเอกชนดำเนินการในรูปแบบการกุศล

11. สนับสนุนและส่งเสริมให้มีสินเชือทางการศึกษา

12. ส่งเสริมการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

โดยมีนโยบายในระดับการอาชีวศึกษาดังนี้

การอาชีวศึกษา

1. เร่งรัดปรับปรุงคุณภาพการอาชีวศึกษาให้มีมาตรฐานสูงขึ้นและปรับปรุงการประเมินผลการศึกษา

2. ปรับปรุงระบบการนิเทศการศึกษาให้มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริงและให้การนิเทศเป็นไปอย่างทั่วถึง

3. กำหนดสัดส่วนจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษา (หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ) แต่ละสาขาวิชาให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและตลาดแรงงาน

4. สนับสนุนและส่งเสริมให้สถานศึกษา เอกชนร่วมมือกับวงการธุรกิจและสถานประกอบการ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาฝึกงานและสนองตอบความต้องการซึ่งกันและกัน

5. ให้มีการประสานสัมพันธ์กันระหว่างการอาชีวศึกษากับการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษานอกโรงเรียน

6. ส่งเสริมค่านิยม จริยธรรม ศิลปะและพลานามัยในโรงเรียน¹

จากปัญหาของการจัดการศึกษาและนโยบายในทางส่งเสริมการจัดการศึกษา ในระดับนี้ให้มีประสิทธิภาพและมาตรฐานสูงขึ้นนั้น จำเป็นอย่างยิ่งจะต้องปรับปรุงระบบการนิเทศการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นว่า ควรจะได้มีการวิจัยถึงการจัดการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา เพื่อศึกษาปัญหา การจัดการบริหารงานนิเทศการศึกษาที่เป็นหัวใจของการเรียนการสอนและเน้นพื้นฐานสำหรับการส่งเสริมคุณภาพในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น สมกับเป็นผู้รับภาระในสัดส่วนมากกว่าภาครัฐบาลสำหรับการจัดการศึกษาในระดับนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการของครูใหญ่และครูโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการนิเทศการศึกษา โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในแต่ละประเภท คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมและศิลปหัตถกรรม

¹ ฝ่ายแผนงาน, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, แผนพัฒนาการศึกษา ระยะเวลาที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529), 2524. (อัครสาเนา)

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูใหญ่และครูโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่มีต่อความต้องการการนิเทศการศึกษา โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในแต่ละประเภท คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม

3. เพื่อเสนอแนวปฏิบัติการนิเทศการศึกษาในโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษา หลักสูตร ปวช. ต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความต้องการการนิเทศการศึกษาของครูใหญ่และครูในโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการนิเทศการศึกษา โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อเสนอแนวปฏิบัติการนิเทศศึกษาค้นคว้าศึกษาของหน่วยงานนี้

2. ประชากรที่ศึกษาคือครูใหญ่ ครูในสายวิชาชีพและครูวิชาสามัญหรือวิชาสัมพันธ์ของโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพใน 4 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมและศิลปหัตถกรรม

3. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มครูใหญ่ ซึ่งรับผิดชอบงานวิชาการของโรงเรียนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ทั่วประเทศ กลุ่มครูซึ่งทำหน้าที่สอนวิชาชีพแต่ละประเภทวิชา กลุ่มครูซึ่งสอนวิชาสามัญหรือวิชาสัมพันธ์ในโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษาทั่วประเทศ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2524

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจตรงกัน เกี่ยวกับความหมายของคำบางคำที่ใช้ในการวิจัยนี้ ซึ่งอาจมีความหมายแตกต่างไปจากที่ใช้กันอยู่ทั่วไป จึงขออธิบายดังนี้

การนิเทศการศึกษา หมายถึงกิจกรรมทุกอย่างที่เป็นกรให้บริการแก่ครูและโรงเรียนเพื่อเป็นแนวทางให้ครูได้พัฒนาการเรียนการสอนของตนเองให้ดีขึ้น และโรงเรียนได้บริหารกิจการของโรงเรียนได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาและเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนได้มากที่สุด

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาดังนี้

1. เกษตรกรรม
2. อุตสาหกรรม
3. พาณิชยกรรม
4. ศิลปหัตถกรรม

ครูใหญ่ หมายถึง บุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานวิชาการของโรงเรียนและเป็นหัวหน้าควบคุมครูและนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ครูโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หมายถึง ครูวิชาชีพและครูวิชาสามัญ

ครูวิชาชีพ หมายถึง **ครูที่มีหน้าที่สอนวิชาในกลุ่มวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2524**

ครูวิชาสามัญหรือวิชาสัมพันธ์ หมายถึง **ครูที่มีหน้าที่สอนวิชาในกลุ่มวิชาสามัญหรือกลุ่มวิชาสัมพันธ์ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2524**

ผู้อำนวยการ หมายถึง ครูซึ่งมีวุฒินักวิชาการโดยสอบผ่านการสอบวุฒินักวิชาการของกรมอาชีวศึกษา

สช. หมายถึง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมและส่งเสริมโรงเรียนราษฎร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของครูใหญ่ ครูวิชาชีพระดับและครูวิชาสามัญ หรือวิชาสัมพันธ์ในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีโครงการปฏิบัติงานนิเทศการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน
2. เพื่อให้การปฏิบัติงานนิเทศการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน ตรงกับความต้องการของครูใหญ่และครูโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานนิเทศการศึกษาในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ แก่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน ในการวางแผนปรับปรุงแก้ไขแนวทางการนิเทศให้ถูกต้อง เหมาะสม และเป็นการส่งเสริมโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพให้มีมาตรฐานวิชาการที่สูงขึ้นต่อไป
4. เพื่อเป็นประโยชน์แก่การให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของราชการและเอกชน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

1. ประชากรประกอบด้วยครูใหญ่ ครูสอนวิชาชีพและครูสอนวิชาสามัญในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งประเทศรวมทั้งสิ้น 260 โรงเรียน และครูสอนวิชาชีพรวม 8,336 คน
2. การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ใช้สูตรดังนี้¹

¹ Taro Yamane, Statistics An Introductory Analysis, 2 . d ed.

เมื่อ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนเป็น .05

แล้วสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้น (Stratified Random Sampling)¹
จะได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ก. กลุ่มครูใหญ่ จำนวน 150 คน จาก 260 คน

ข. กลุ่มครู จำนวน 450 คน จาก 8,336 คน โดยแบ่งเป็นครูวิชาชีพ 300 คน
ครูวิชาสามัญหรือวิชาสัมพันธ์ 150 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 600 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามวิธีคำถามการสร้าง ดังนี้

3.1 ข้อมูลในการสร้างเครื่องมือการวิจัยได้มาจาก

3.1.1 ค้นคว้าจากตำรา เอกสาร, และผลงานวิจัย

3.1.2 ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานค้ำการนิเทศการศึกษาของ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนของผู้วิจัย

3.1.3 คำแนะนำศึกษานิเทศก์กรมอาชีวศึกษา, ผู้เชี่ยวชาญในสาขา
วิชาชีพและผู้บริหารโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษา

¹ Taro Yamane, Statistics: An Introductory Analysis, 2nd ed.

(Tokyo : John Weatherhill, 1970), pp. 580 - 581.

3.2 ลักษณะแบบสอบถามมี 3 ลักษณะคือ แบบตรวจสอบ แบบมาตราส่วน
ประเมินค่าและแบบแสดงความคิดเห็น

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบ โดยวิธีตรวจสอบข้อความ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า ถามเกี่ยวกับความต้องการด้านการ
ปฏิบัติงานการนิเทศการศึกษา ของครูใหญ่ ครูวิชาชีพและครูวิชาสามัญหรือวิชาสัมพันธ์ใน
โรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ตอนที่ 3 มี 2 ส่วนที่ 1 เป็นแบบตรวจสอบแบบประเมินค่าด้านปัญหาและอุปสรรค

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามที่เสรีในการที่จะ
ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะโดยเสรีใน 5 ด้าน คือ ด้านนิเทศการสอน ด้านพัฒนาหลักสูตร
ด้านพัฒนาบุคลากร ด้านบริการทางการศึกษา ด้านวางแผนวิจัยและประเมินผล

4. ทำแบบสอบถามฉบับชั่วคราวไปปรับปรุงให้เป็นฉบับที่สมบูรณ์ โดยการให้คำ
ปรึกษาอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ปรึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ส่งและเก็บรวบรวมโดยใช้บริการทางไปรษณีย์ และบางส่วนเก็บรวบรวมด้วย
ตนเอง

แต่ละฉบับของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้พิมพ์ชื่อและที่อยู่ไว้ด้านหลัง พร้อมทั้งปิดแสตมป์
เพื่อการส่งคืนผู้วิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมา ผู้วิจัยจะดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

2. ดำเนินการวิเคราะห์โดยหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่คิดเป็นร้อยละและนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2.2 นำแบบสอบถามตอนที่ 2,3 ในส่วนที่เป็นปลายปิดมาแจกแจงความถี่แล้วหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2.3 ทำแบบสอบถามตอนที่ 3 ในส่วนที่เป็นปลายเปิดมาจัดระเบียบเรียงลำดับ สรุปข้อคิดเห็นและเสนอแนะ

2.4 หาความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

4. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและข้อเสนอแนะ

ลำดับขั้นตอนการวิจัย

บทที่ 1 ความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช่ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 2 เอกสารอ้างอิงและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและเสนอแนวปฏิบัติ